PETRE DEMETRU POPESCU

DRUMUL SPRE LUMINĂ

Petru Demetru Popescu

DRUMUL SPRE LUMINĂ
— versuri —

Petru Demetru Popescu

DRUMUL SPRE LUMINĂ

Cântece și rugăciuni
Pentru toți copiii buni

Editura Credința Noastră
București, 1994

DRUMUL SPRE LUMINĂ

RUGĂMU-NE ŢIE!

Rugămu-ne Ţie,
Eternă făclie,
În pace ne creşte,
Mereu ocroteşte.
A noastră fiinţă,
Străbuna credinţă
Şi noapte şi zi,
Cu noi Doamne fii!

Eternă făclie,
Rugămu-ne Ţie!

TU SCOATE-MĂ DIN NOAPTE!

O, Doamne simt o vină prinzându-mă-n tăcere
Şi sufletul încearcă de greu şi de durere,
Se face întuneric şi ziua e mai mică,
Lumina o făclie cât geana de furnică,
Mă rog însă la Tine şi mă cuprind fiori:
„Tu scoate-mă din noapte şi poartă-mă spre zori!"

RUGĂ ÎN ZORI

La început de zi, cu Tine-n gând,
În tot ce fac, ajută-mă pe rând:
Dacă înalţ o rugă prea fierbinte,
Asçultă-mă, Cerescule Părinte!
Pornesc la drum, călăuzeşte-mi pasul,
Prind să muncesc, îmi întăreşte braţul!
Iar dacă merg la şcoală ca să ştiu,
Ca şi furnica harnică să fiu!
În tot şi toate câte făptuiesc,
Nu mă lăsa nici astăzi să greşesc!

ARATĂ-MI DOAMNE DRUMUL SPRE LUMINĂ!

Cu ramuri verzi, din trunchiuri de măslin,
Mângâie-mi Doamne sufletul senin,
Dă-mi minte clară ca să pot vedea,
Tot răul ce se-aşterne-n calea mea!

Să pot alege grâul de neghină,
Arată-mi Doamne drumul spre lumină!

CU HAINA TA SĂ-MI ÎNVEȘMÂNȚI SIMȚIREA!

Când pasul obosit se rătăceşte
Şi un adânc se lasă-n noaptea lină,
Tu Doamne în minune risipeşte,
Pustia mea cu oaza de lumină!

Dar mai cu seamă creşte-mă-n căinţă,
Cu haina Ta să-mi înveşmânţi simţirea,
Eu am s-o port într-una cu credinţă,
Că Ea aduce pacea şi iubirea!

CI ZIUA FĂ-O MAI SENINĂ

Nu-mi da averi strălucitoare,
Hlamidă, aur, pietre rare,
Ci ziua fă-o mai senină,
Iar noaptea umple-o de lumină
Și gândul lasă-mi-l curat,
Iar sufletul neînghețat!

Să pot iubi, să pot ierta,
Iar ziua fie tot așa!
Aceasta-i Doamne ruga mea!

PRIMEȘTE-MĂ ÎN CASA TA, IISUSE!

Când gândurile se abat şi-s duse,
Primeşte-mă în casa Ta, Iisuse,
Fă-mi loc în strana Ta de mângâiere,
Când rătăcesc şi sunt într-o durere,
Altarul Tău revarsă-l peste mine,
Să cureţe vicleanul mărăcine
Şi rădăcină află-mi din cea bună,
Să nu mă smulgă crâncena furtună,
Din lumânarea cerii de albine,
Altoi aprinde Doamne pentru mine
Şi în senin de vise fără nea,
Primeşte-mă Iisuse-n Casa Ta!

DE-AM OBOSIT TU PASU-MI ÎNTĂREȘTE!

De-am obosit Tu pasu-mi întărește,
De-am risipit Tu pâinea-mi dăruiește,
Dacă-am hulit dă-mi blândele cuvinte
Ca ruga să îmi fie mai fierbinte,
De am lovit nu mă lovi pe mine,
Să-nvăţ şi eu că a ierta e bine,
Dacă-am minţit arată-mi adevărul,
Să crească-n suflet floare ca şi mărul,
Dacă mă-nalţ arată-mi că nu-i bine,
De mă smeresc înalţă-mă spre Tine!

Orice-am greşit, mă iartă Doamne Sfânt,
Tu, Învierea vieţii pe pământ!

RUGĂ SFIOASĂ CĂTRE FECIOARA MARIA

Deapururea Fecioară,
Din cerul sfânt coboară
În calea mea și-mi spune
Aleasă rugăciune,
Tu mai presus din fire
De orișice iubire,
De orișice iertare
Și fără-asemănare,
Ca blânzii heruvimi
Și triștii serafimi,
Coboară-n gândul meu,
Mă apără de rău!

RUGĂ PENTRU CALEA CEA DREAPTĂ

Mă înspăimânt şi plâng adeseori,
Iar lacrima obrazul îmi sfâşie,
Tu, Doamne iartă-mi fuga prin ninsori,
Înstrăinată de a Ta făclie!

Arată-mi calea dreaptă şi voi fi,
Un călător cu pasul de credinţă,
Voi lua cu mine şi pe alţi copii,
Spre-a cugetului sfântă biruinţă!

DĂ-MI DOAMNE LACRIMI DOAR DE BUCURIE!

Fereşte-mă de lacrima durerii,
Dă-mi Doamne lacrimi doar de bucurie,
Cum îmi răsar în flori roz-albe merii
În primăvara încă timpurie.

Dă-mi lacrimă de cântec şi culoare,
A bucuriei mele de copil,
Fereşte-mă de-a iernilor ninsoare,
Când încă sunt cu sufletu-n april!

Cu bunătatea Ta din veşnicie,
Cu inima mereu însenind,
Dă-mi lacrimi Doamne doar de bucurie,
Dă-mi Doamne lacrimi să mă vezi râzând!

BRAȚUL DĂ-MI SĂ MĂ SPRIJIN DE TINE!

Ale vieții cărări sunt ades neștiute,
Alteori nu pot fi prea ușor străbătute,
Se încurcă-n liane viclene,
Sau urcușu-i pieptiș pân-la ele,
Ori pustiu e cât vezi cu privirea,
Prinsă-n val de nisip e iubirea!

Iară sufletul meu nu mai știe ce face,
Bâjbâind pe cărări ce se-arată buimace,
Ca să ies din hățiș la lumine,
Doamne brațul mi-l dă să mă sprijin de Tine!

CE-AM RISIPIT ÎN PACE SĂ ADUN!

Părinte, fost-am fiu risipitor,
Trecând prin ani ușor, mult prea ușor,
Eu risipit-am timpul mai întâi,
Iar munca am strivit-o sub călcâi,
Prietenii din jur i-am alungat,
N-am strâns vreodată-n inimă vreun sfat,
Și n-am sădit măcar un fir de floare,
Să crească-n urma mea mărgăritare!

Acuma știu Părinte ce-am greșit,
N-am adunat ci doar am risipit,
Ci dă-mi iertare Doamne și gând bun,
Ce-am risipit în pace să adun!

CÂND TE AȘEZI LA MASĂ!

Copile drag, când te așezi la masă,
În miez de zi ori seara când se lasă,
Rostește o smerită rugăciune
Și-n gândul tău aceste vorbe spune:
„Dă-mi Doamne pâine-aleasă și bucate,
Să iau să gust câte puțin din toate;
Ai grijă și de cei ce flămânzesc;
Pentru această masă-ți mulțumesc!"

CA SĂ NU MĂ ÎNEC!

Pe o mare-n furtuni, pe al vieţii ocean,
Bate sufletul meu ca un crunt uragan,
Astfel vremea-n vâltori nevoit s-o petrec,
Neştiind să înot, oricând pot să mă-nec!

Vine-un val uriaş, mânios, neplecat,
Mă loveşte în piept şi mă vrea sfărâmat,
Iară barca ce-odat prea zglobie plutea,
S-a lovit fără rost de o stâncă mai grea
Şi mă prinse-n vârtej teama fără sfârşit,
Când mă biciuie tot ce în viaţă-am greşit!

De nu pot să-mi revin şi nu pot să petrec,
Doamne, mâna mi-o dă ca să nu mă înec!

DAR ARMA MEA DE VIS ŞI APĂRARE!

Slab sunt din fire, mic şi temător,
Orice copil i-o pasăre în zbor,
Dar mulţi sunt vânătorii ce ochesc;
Cu gloanţe grele pasărea rănesc!

Dar arma mea de vis şi apărare,
Să fie scutul bunătăţii Tale
Şi jar aprins în calea spre mai bine,
Să las mereu să treacă de la mine!

Ca armă de atac Tu dă-mi cuvântul,
Şi mângâie, să sune ca şi cântul!

Şi în loc de a lovi, să las arcuşul
Să biciuie ispita şi urcuşul,
Să nu mai fiu nici slab, nici temător,
Ci doar un cântec, pasăre în zbor!

FEREȘTE-MĂ DE SEARBĂDĂ MINCIUNĂ!

Arată-mi chipul florilor de măr,
Parfumul lor îmbătător din fire,
Învață-mă curatul adevăr,
Smălțat în puritate și iubire!

Să nu spun cenușiul că-i albastru,
Că vrabia ar fi privighetoare,
Că norii sunt asemeni unui astru,
Că lacul e întins precum o mare!

Ce fadă-i viața când o treci așa,
Ce goală-i înserarea fără lună,
Ca un abis e noaptea fără stea...

Ferește-mă de searbăda minciună!

ÎN LUNGUL DRUM AL NOPȚII CĂTRE ZI!

Sub veghea Ta îmi împletesc cununa,
Oriunde m-aș afla, oriunde-aș fi,
Tu, Doamne urmărește-mă într-una,
În lungul drum al nopții către zi!

Cu spini mă bate câteodată viața,
Iar alteori îmi ninge flori de măr,
Tu, Doamne dă-mi să sorb mereu Povața,
În calea lungă către adevăr!

Când scapără mâniile în gânduri
Și-n suflete furtunile se zbat,
Tu adu-mi liniștea acestor rânduri,
În scurtul drum către un greu păcat!

Dă bunătatea sufletului meu,
Nu mă goni de lângă Tine, Tată,
Credința întărește-mi-o mereu,
În scurtul drum al vieții ce mi-e dată!

RUGĂ PENTRU PĂRINȚI

Ocrotește Doamne pe ai mei părinți,
Ei au ars în mine orele fierbinți,
De nesomn și veghe, de albastru dor,
Pregătind prin noapte clipa mea de zbor.

Când prindea durerea sufletu-n tumult,
Dânșii pentru mine sufereau mai mult,
Nu m-au lăsat singur și stingher vreodat,
Am crescut de-acuma, mâine sunt bărbat,
Înflorește-n mine luna lui april,
Pentru dânșii însă eu sunt tot copil,
Vor să mă mângâie, tot m-ar dezmierda,
Ceasuri de iubire să rămână-așa!

Când le-o veni vremea aspră într-o zi,
Dă-mi putere Doamne lângă ei a fi,
Amintește-mi bine clipa mea de zbor,
Ca să ard în mine sacrificiul lor!

AI GRIJĂ DOAMNE SFÂNT DE ROMÂNIA!

Dă Doamne țara mea să fie mare,
Crescută iar în strămoșești hotare,
Să-i înflorească plaiurile toate,
Să fie mai frumoase, mai bogate
Și-n inimi adu multă sărbătoare
Și-n oameni bunătatea Ta cea mare,
Să piară pe pustie dușmănia,
Ai grijă Doamne sfânt de România!

RUGĂ PENTRU TOȚI OAMENII PĂMÂNTULUI!

De ce atâtea patimi, războaie-n omenire,
Se varsă zilnic sânge în loc a fi iubire,
Pierd vieți fără de vină, sunt răstigniți martirii
Și doar prin jaf și ură, nu-n numele iubirii!?!

De ce în loc de muzici, în loc de simfonii,
Mitraliera latră în fiecare zi
Și-n loc ca omenirea să crească sfânta pâine,
S-o aibă-n bunătate, cresc suflete de câine,
Mereu ca să lovească, să muște cât mai tare,
Călcând sub forța cismei și viața în picioare!?!

Ci ocrotește Doamne popoarele din lume,
Să aibă fiecare și rostul său și nume,
Statornicește pacea în astă omenire,
Ca oamenii să-mpartă frăție și iubire!

Să piară ură, lanțuri, al morții greu frământ
Și muzică divină așterne pe pământ!

DEVREME ÎNGER SĂ MĂ CULCI!

Ca visele să-mi fie dulci,
Devreme Înger să mă culci
Să se-nfiripe visul meu,
Sub raza Ta, pe scutul Tău!

Grădini în floare să-mi apară,
S-aud un cântec de vioară,
Pasări cu mândru ciripit,
Un cor să fie, nesfârșit

Și-n visul ăsta îngeresc,
Pe Dumnezeu să-l preamăresc!

FEREȘTE-L DE FURTUNA DIN INIMI CE DOBOARĂ!

Tu pururea Fecioară Marie, însoțește
Al nostru gând ce singur și gol se chinuiește,
Ferește-l de furtuna din inimi ce doboară,
Fă-l slobod să adie în vânt de primăvară
Cu mângâiere sfântă Tu umple-l de senin,
Rugămu-ne Fecioară, lumină fă-l, amin!

TATĂL NOSTRU

În ceruri unde-i cântec și lumină
Și viață fără lacrimi și dureri,
De-acolo Doamne Tu cel fără vină,
Aduci ființei noastre mângâieri,
Numele Tău în veci să se sfințească,
La fel cum orice suflet omenesc,
Împărăția Ta dumnezeiască
Și voia Ta prin rugă împlinesc,
Să se preschimbe răul și minciuna,
În bine și frumos, în vers și cânt
Și din virtuți să împletim cununa,
Precum în cer așa și pre pământ!
Eterna pâine, trupul Tău, Iisuse,
Ce pentru-a noastre patime s-a frânt,
Tu dă-ne-o astăzi și ne iartă nouă,
Câte-am greșit și câte încă sunt,
Și dă-ne slavă din a Ta iubire,
Frântură doar din bunătatea Ta,
Îmbracă-ne în pace și simțire,
La rândul nostru să putem ierta,
Ispite sumedenii, false visuri
Se-abat spre noi în groaznic uragan,
Nu ne lăsa drept pradă la abisuri,
Ferește-ne mereu de cel viclean,
Arată-ne a Ta Împărăție,

Clădită din iubire şi senin,
Să se-mplinească voia Ta şi fie,
Precum în cer şi pe pământ,
Amin!

PILDE ȘI POVEȚE
PENTRU CEI CE VOR SĂ-NVEȚE

ȘI ZILELE ÎȚI UMPLE DE PACE ȘI SENIN!

Hrănește al tău suflet cu milă și iertare,
Chiar dacă-ți face unul din semeni supărare
Și zilele îți umple de pace și senin,
Chiar dacă-al tău aproape te-mproașcă de venin,
Gândește-te într-una la bine și dreptate,
Chiar dacă lovitura îți vine de la frate
Și trece cu vederea gândul ascuns și rău,
Nu tu trebui să judeci, ci bunul Dumnezeu!

TE ROAGĂ-N ORICE CLIPĂ!

Când inima în cumpeni stă abătută, tristă,
Atunci își amintește că Dumnezeu există
Și sângerând, străpunsă de spada unui nor,
Pe Dumnezeu îl cheamă să-i vină-n ajutor,
Fierbinte îi e ruga: „Ajută-mă Prea Sfinte
Am să-ți arăt credință de-acuma înainte..."
Și Dumnezeu o scoate din greul cel mai mare,
Iar inima ferice se pune pe uitare!

„Vezi, nu-ți aduce-aminte doar când îți e greu,
Te roagă-n orice clipă la bunul Dumnezeu!"

SĂ NU STRIVEȘTI CU SUFLETUL TĂU!

Dacă nu cunoști cele zece porunci,
Mergi la Preot și întreabă-l atunci,
El îți va deschide Cartea Sfântă în ea a citi,
Sau despre cele zece porunci îți va vorbi!

Dacă ajungi să cunoști cele zece porunci,
Luptă cu tine, străduiește-te-atunci
Să nu le calci, să nu le strivești sub călcâi,
Ci să le așezi drept strajă căpătâi!

Cât ai mers în neștire și n-ai aflat,
Fii sigur, ai căzut mereu în păcat,
Dar după ce cuvântul Domnului ai cunoscut,
Nu vei mai putea spune : "Am greșit, n-am știut !"

Luptă cu tine, străduiește-te atunci,
Să nu strivești cu sufletul tău cele zece porunci !

CELE ZECE PORUNCI

Învaţă că în lume e mereu
Atotstăpân un singur Dumnezeu!

Tu chip cioplit nicicând să nu îţi faci,
Să nu te-nchini la idoli şi la vraci!

Să nu iei în deşert numele sfânt
Că Dumnezeu e-n toate câte sunt!

Lucrează şase zile fără tihnă,
Iar ziua şaptea fie-ţi de odihnă!

Pe mama şi pe tatăl tău cinsteşte-i,
Cât vor trăi respectă-i şi iubeşte-i!

Să nu iei viaţa altuia vreodată,
Aceasta este faptă necurată!

Să nu petreci în patimi şi-n desfrâu,
Că viaţa-i scurtă, trece ca un râu!

Să nu furi nici măcar un singur ac,
Cinstit, bogat la suflet chiar sărac!

Să nu juri strâmb despre aproape, iată,
De ești chemat la dreapta judecată!

Să nu râvnești la ce nu-ți aparține!

Poruncile acestea deci le ține!

CINE N-ARE OCHI SĂ VADĂ!

Cine n-are ochi să vadă
Calea către Dumnezeu,
E mai orb decât toți orbii,
Rătăcește-n noaptea
Sufletului său!

Cel fără urechi s-audă
Cuvântul lui Dumnezeu,
E mai surd decât toți surzii,
Rătăcește-n noaptea
Sufletului său!

Cel ce nu rostește rugă
Către bunul Dumnezeu,
E mai mut decât toți muții,
Rătăcește-n noaptea
Sufletului său!

Iară cel care nu crede
Că există Dumnezeu,
E mai orb decât toţi orbii,
Şi mai surd decât toţi surzii,
Mult mai mut decât toţi muţii,
Mai bolnav ca toţi bolnavii:
Rătăceşte-n noaptea
Sufletului său!

HOTĂRĂȘTE-TE ÎNSĂ!

E ușor să deprinzi lucrul rău,
Ce e bun se învață mai greu,
Șade răul ascuns, îl găsești,
Lucrul bun deși-l vezi, nu-l iubești,
Răul hâd se agață de tine,
Și îl lași să te biruie bine,
Lucrul bun stă modest, la o parte,
Nu-l observi, mergi spre rău, mai departe,
Hotărăște-te însă, luptă din greu,
Ce e bun să cultivi, să alungi ce e rău!

DEȘERTĂCIUNI

„Deșertăciunea deșertăciunilor,
toate sunt deșertăciuni..."
(Ecclesiastul)

Cale de-o clipă-i bogăția, vin hoți năpraznici de te fură,
Puterea-nseamnă slăbiciune de teamă-ascunsă în armură,
Se spulberă în glod mândria iar nedreptatea se sfărâmă,
Lingușitorul cât de mare nu e decât o biată râmă,
Palat vrei să-ți clădești în viață, să ai o mie slujitori,
Himera unui vis de noapte din care te trezești în zori,
Deșertăciuni sunt toate-acestea și goană oarbă după vânt,
Nimic din ce e amăgire nu iei cu tine în pământ,
Rămâne fapta să vorbească pe mai departe-n locul tău,
Deșertăciunea-i trecătoare iar fapta dăinuie mereu!

CUM AI TRĂIT, ATÂT, CUM AI TRĂIT!

În viață strângi atâtea bogății,
Izvor de patimi oarbe, lăcomii,
Pot străluci ca sclipitoare stele,
N-au nici tărie, nici un leac în ele,
Prin vitregii se risipesc averi,
Vin jafuri, molimi, lacrimi și dureri,
Se duc câștiguri, piere din putere,
Se risipește orișice avere,
Un singur bun rămâne neclintit:
Cum ai trăit, atât, cum ai trăit!

DOAR DUMNEZEU NEMURITOR!

Te uiți la frunzele de nucă,
Vârtejul toamnei le doboară,
Volbura vieții le usucă,
La fel gingașa lăcrămioară!

Știm, bolta plină e de stele
Ce strălucesc acolo sus,
Dar fiecare dintre ele
Cunoaște răsărit și-apus!

Și apele cu unde clare
Ce veșnic murmură în cor,
Par un întins fără hotare,
Ca viața însă trecător!

Sau orice floare minunată
Se veștejește și-a pierit,
E legea firii ce nu iartă
Să fie zori și asfințit!

Chiar elefantul mult trăiește
Dar piere și el pân-la urmă,
Fierul se-n moaie, se topește
Iar piatra dură se sfărâmă!

Orice socoți că-i fără moarte
În viață-i valul trecător,
Stă scris în a veciei carte:
Doar Dumnezeu nemuritor!

VA ADUNA FURTUNĂ!

În zori semănătorul aruncă grână rară,
Cu soare poleită, smălțată-n raze mii,
Semințele prind viață în glia secularâ,
Dar nu toate cad bine s-ajungă aurii!

Semănătorul știe și suferă-n tăcere,
Pentru acelea care în locul sterp căzură,
Dar nu-ncetează truda, frământă din durere,
Un aluat de seamă și-un cântec fără ură!

Și cine semănat-a după-a Scripturii lege,
Cu sufletul de pace, senin și voie bună,
Doar rod bogat ca viața-i la urmă va culege,
Iar ură cine poartă va aduna furtună!

CREDINȚA

Credința nu se cumpără cu aur
Și nici cu banul pururi sunător,
Ea e fiorul tainic ce ne leagă
De Dumnezeu a toate ziditor!

Nici nu se vinde cum făcut-a Iuda,
Cu prețul celor treizeci de arginți,
Ea e iubirea sfântă ce ne leagă,
De Dumnezeu, de țară și părinți!

De câte ori ne-ncearcă o durere,
Sau ne aflăm pe-un drum necunoscut,
Credința este singura putere
care ne leagă de Cerescul scut!

JUMĂTATE

Ai greșit, e omenește,
Numai bunul Dumnezeu
Niciodată nu greșește,
De-ai greșit, să-ți pară rău!

Și mărturisindu-ți vina,
Te-i simți mai ușurat,
Jumătate porți pricina,
Jumătate ești iertat!

ÎNDEMNURI CREȘTINE

Dintr-o haină mai de soi,
Să-mbrăcăm pe cei mai goi!

La flămânzi să le dăm pâine,
Le-am dat azi, le dăm și mâine!

Un bănuț de-ți prisosește,
Dă-l acelui ce-i lipsește!

Om căzut și prins de frică,
Mâna dă-i și îl ridică!

Nu porni nicicând pricină,
Pentru cel fără de vină!

Pe cel slab, fără-apărare,
Nu-l lovi de ești mai tare!

Dacă ești la minte-ntreg,
Fii la școală bun coleg!

Fie-ți viața cu senin,
Iară tu un drept creștin!

GÂNDURI BUNE DE NUTREȘTI!

Bate şi ţi se deschide
Gânduri bune de nutreşti,
Dacă vii curat în cuget,
Nu să iei, să dăruieşti!

Bate şi ţi se deschide,
Dacă ceri doar mângâieri,
Sau un sfat la ceas de cumpeni
Când te afli în dureri!

Bate şi ţi se deschide,
Înăuntru-i Dumnezeu,
Ştie de ce baţi la Poartă,
Îţi deschide când ţi-e greu!

CÂND IUBIREA ÎN POTIR SE DESFACE!

Mamă, scumpa mea mamă, neasemuita mea mamă,

Cu floarea care ţi-o aduc azi eu,
Vreau să-ţi mângâi sufletul tău
Şi-ţi potrivesc cântarea după stele de argint,
Ele-amăgesc, dar vorbele nu mint
Şi inima nu ştie-a se preface,
Când iubirea-n potir se desface!

Ştiu că ţi-a fost primăvară şi vară când îmi era bine,
Toamnă când dădeam în pârg, iarnă când sufereai pentru mine!

Nu pot uita niciodată,
Dăruirea de mamă, lacrimă curată!

Fierbintea mea rugă o înalţ spre Dumnezeu:
„Ţine-o în viaţă pe mama,
Împodobeşte grădina sufletului său!"

SOLUL VREMILOR SENINE

Tată, tu eşti pentru mine,
Solul vremilor senine,
Sprijinul de căpătâi
Şi îndemnul cel dintâi!

Lângă mine când te ştiu,
mai puternic sunt, mai viu
Şi în viaţă m-am purtat
Prin exemplul ce mi-ai dat!

M-ai deprins să fiu cinstit,
Lucru nemaipomenit,
Nimănui să nu-i fac rău
Şi să cred în Dumnezeu!

Doamne, rogu-te, aşi vrea
Să îl ai în paza Ta,
Stejar drept şi neclintit,
Sănătos şi fericit!

UN CÂNT DE FRAȚI ȘI DE SURORI

Cine-i singur copil la părinți,
Singur se simte-în ore și-n zile,
E mai sărac prin anii fierbinți,
Cine-i singur copil la părinți!

Cine are o soră și-un frate,
Se simte bine alături de ei,
E mai bogat în tot și în toate,
Cine are o soră și-un frate!

Pentru orfan ce pe nimeni nu are,
O soră și-un frate ar fi bogăție,
I-ar prețui ca pe raza de soare,
Cel orfan ce pe nimeni nu are!

De aceea ar fi cu dreptate
Să-ți iubești sora și fratele tău,
Împreună să treceți ce-i greu,
Da, aceasta ar fi cu dreptate!

DARUL PÂINII

Din pâinea ta bogată ce o aşterni la masă,
Fă-ţi partea cea mai mare şi cea mai arătoasă,
dar potolindu-ţi foamea cu ce-ai poftit anume,
Gândeşte-te că totuşi sunt şi flămânzi pe lume
Şi fă-le şi lor parte şi dă-le-o bucăţică,
Le-ar prinde tare bine oricât ar fi de mică,
Dar pâinea de ţi-e mare, din ce îţi mai rămâne,
Cu milă te gândeşte la credinciosul câine,
De-i faci şi lui o parte n-ajunge să lihnească,
Deşi e numai câine, nu-i stirpe omenească!

Iar când la masa largă rămân firimituri,
Gândeşte-te că încă sunt hămesite guri,
Presară-le cu grijă pe frig şi vreme rea
Şi biete păsările mâncând s-or sătura!

FĂ-ȚI SEMNUL CRUCII!

Când te pornești pe drumurile lungi,
Fă-ți semnul crucii ca să poți s-ajungi!

Urcușul greu când trebuie să-nfrunți,
Sub semnul crucii sui în vârf de munți!

De treci înot al apei repezi val,
Fă-ți semnul crucii să ajungi la mal!

De ai de dus o aspră bătălie,
Să-ți fie crucea unica făclie,
Ea te-nsoțește-n ceasul de restriști,
Prin ea învingi în luptă sau reziști!

Ori dacă lupta se încinge-n tine,
Să iei o hotărâre spre mai bine,
Tot crucea sfintei jertfe-a lui Iisus,
Să-ți poarte gândul până la apus!

Fă-ți semnul crucii oricând îți este greu
Și vei ajunge să învingi mereu!

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Cu lumină ne va încălzi,
Cu umbră ne va răcori,

Cu cântec ne va mângâia,
Cu smerenie ne va înălța,

Cu adevăr ne va înflori,
Cu floare ne va împodobi,

Cu lacrimă ne va spăla,
Cu credință ne va înveșmânta,

Cu bunătate ne va hrăni,
Cu milă ne va însufleți,

Cu Duh Sfânt ne va apăra,
Cu iubire ne va ierta,

Cu pilde ne va dojeni,
Cu iertare ne va iubi!

CA LACRIMA DE MAMĂ DACĂ EȘTI!

Când seamănul cu vorbe-l biciuiești
Și piatra-n mână prinzi ca să-l lovești,
Tu stai o clipă cât ai cugetat:
De-ți este-n lege sufletul curat,
De n-ai în lumea asta nici o vină,
Nu ești legat cumva de vreo pricină,
Nu ai mințit în viață niciodată,
N-ai amăgit prin vorbe nici o fată,
Sau de la nimeni n-ai furat nimic,
Nu ți-ai făcut nicicând vreun inamic,
N-ai jefuit și nici n-ai împilat,
Sau jurământul nu ți l-ai călcat,
Nu ți-ai făcut nici chip cioplit din lemn,
Ai fost cinstit și-ntotdeauna demn,
Ca lacrima de mamă dacă ești,
Atunci ia piatra, poți ca să lovești!

Dar stai și-ascultă și cuvântul meu:
„Fără păcat e numai Dumnezeu!"

CÂND DOAR PE TINE ÎNSUȚI!

E greu să-ți vezi păcatul și să-l mărturisești,
Când doar pe tine însuți în viață te iubești,
Într-una ți se pare că tot ce faci e bine,
N-asculți un sfat vreodată ci crezi numai în tine,
Dar când greșește altul, observi imediat
Și strigi cât poți de tare: „Îngrozitor păcat!"
Minciuna de ți-e mare o treci nepăsător,
La altul adevărul îl vezi supărător,
Invidia la tine e o gingașă floare,
Când altul cinste-ți face socoți că e trădare...

Așa se-ntâmplă astfel când nevăzând ce-i bine,
Îi crezi infami pe alții și minunat pe tine!

SEMĂNĂTORUL E IISUS!

Acel ce seamănă sămânţă ca să răsară însutit,
Nu are totdeauna parte la fel să fie răsplătit,
A fost ales Semănătorul de Dumnezeu cel drept şi sfânt
Să semene în brazda lumii, s-aducă pace pe pământ,
Dar oamenii în rătăcire l-au răstignit pe cruce, sus,
Sămânţa lui rodeşte veşnic. Semănătorul e Iisus!

CÂNTECE PENTRU SĂRBĂTOAREA SUFLETULUI

NU, NU VEI FI PIERDUT!

Nu, nu vei fi pierdut
Cât lacrima-nfloreşte,
Cât sufletul mai doare,
Cât inima iubeşte
Şi bate cu putere
La greu şi la durere,
Cât crezi în omenie
Şi lupţi pentru frumos,
Cât gândul e curat
Şi năzuinţa creşte,
Credinţa se-ntăreşte,
Nu, nu vei fi pierdut!

ŞI BINELE ÎNTR-UNA ÎNTÂRZIE!

Când gerul e sticlos şi stăpâneşte,
Iar totu-i prins sub neaua argintie,
Îţi pare doar că iarna zăboveşte,
În timp ce primăvara întârzie!

Aşa se-ntâmplă-n viaţă cu credinţa,
Te paşte răul, greu te părăseşte,
Şi binele într-una întârzie...
Dar deodat' în inimi înfloreşte!

CÂND EȘTI PE MAREA PRINSĂ ÎN FURTUNĂ!

Când ești pe marea prinsă în furtună
Și-n noaptea neagră fulgeră și tună,
Să nu socoți că ești fără scăpare,
Că nu găsești la nimeni îndurare,
Deasupra, din vecie te veghează
Fecioara Sfântă pururea și trează,
E mama lui Iisus și mândru far,
Ea ocrotește orice marinar
Și orice suflet prins în încercare,
Privirea Ei doar mângâie, nu doare!

Dar roagă-te, aprinde o făclie,
Să fii scăpat din crâncena urgie,
Iar barca să plutească mai departe:
„Fecioară Sfântă, scoate-ne din moarte!"

CI SCOATE-MI DOAMNE SUFLETUL DIN NOR!

Tu, Doamne fii întâiul zbor şi crez,
Învaţă-mă în viaţă să cutez,
Nu cu mândrie căutând spre stele,
Să urc deşarte visuri de mărgele,
Şi cu dreptatea Ta să mă hrănesc
Şi tot cu Ea în gând să năzuiesc,
Speranţele să-mi fie doar de bine,
Nu să cobor spre patimi şi ruine
Ca-n întuneric să mă înfăşor...

Ci scoate-mi Doamne sufletul din nor!

ÎNTR-UN SENIN DE GÂNDURI SĂ ÎNCAP!

Ferește-mă de răgetul de fiară,
Dă-mi cântec dulce, vânt de primăvară,
Când în grădine vișinii și prunii,
Irump în înflorire ca lăstunii
Și lasă Doamne toată mila Ta,
Să se reverse în ființa mea,
Să fiu mai bun privind la al meu seamăn,
Să-l socotesc aproapele meu geamăn,
Să nu strivesc sub pasu-mi nici furnica,
Alungă-mi Doamne grija dar și frica,
La mărul Tău oprit să nu m-adap,
Într-un senin de gânduri să încap,
Socoate Tu al lucrurilor parte,
Ce este trainic, fără nici o moarte!

ÎNVAȚĂ-MĂ SĂ CÂNT!

Învață-mă să cânt, atât îți cer,
Așa cum cântă îngerii din cer
Și nu să strig, să urlu-ngrozitor,
Cum urlă lupii-n haita lor,
Căci urletul e semn de răzvrătire,
Iar cântecul de pace și iubire,
Vestești prin urlet setea de omor,
Prin cântec devii aripă de zbor!

Învață-mă să cânt, atât îți cer,
Așa cum cântă îngerii din cer!

CÂNTEC PENTRU PACE ȘI SENIN

În cununa Ta de raze,
Doamne-nvăluiește-mă;
Cu a Ta nemărginire
Milă, dăruiește-mă!

În veșmântul de credință,
Doamne Tu îmbracă-mă,
Cu a păcii flamură
De gând rău dezleagă-mă!

Cu senin și cu simțire,
Viața înzestrează-mi-o,
Cu aleasa Ta iubire
Inima smălțează-mi-o!

FĂ-O IZVOR DEAPURURI CURGĂTOR!

Pustiul e un jar ce te cuprinde
Nemărginit când nu-l poți înflori
Și sufletul în cumpănă se prinde,
Când doar urăști fără-a putea iubi!

Dar Doamne cearcă apa vieții mele,
Fă-o izvor deapururi curgător,
Să semene pustiul tot cu stele
Și sufletul să-l mângâie cu dor!

Putere dă-mi în omenești hotare,
Tot răul vieții spre a-l doborî,
Fă loc pentru-a pătrunde-atâta soare,
Cât să iubesc fără-a putea urî!

MAMĂ-STEA!

Mamă, cântecul meu să te-anine uşor,
Să simţi freamătul lui în amurguri de dor,
Cuvântarea cea grea din noian de restriști,
La apusul de stea când tu nu mai exişti,
Azi pe-o gură de rai eşti, ţi-e bine,
Dumnezeu te veghează din sfere senine,
Presimţindu-te eu prin zăpezi ce se pierd,
Doar în şoapte de gând al tău chip să-l dezmierd,
În ţărâna cea grea ce-ţi ascunde visarea,
Nu mai pot să pătrund să-ţi ascult răsuflarea,
Mi-a rămas un adânc de icoană şi-azur,
Semăn proaspete flori să îţi crească în jur,
Că-ţi plăcea înflorirea naturii divine,
Urmărind cu nesaţ înflorirea din mine
Şi mai pot să-ţi aduc şoapta versului meu,
Când odat' m-adormeai recitându-l mereu.

Mamă-stea ce din caerul vieţii-ai apus,
Să simţi freamătul meu ca un dor de nespus!

GÂNDURI PENTRU BUNICI

Bunico, tu, să mă ferești de iasme,
Îmi povesteai în seri atâtea basme,
În care-n lupta cu un zmeu hidos,
Întotdeauna-nvinge Făt-Frumos,
Spuneai că Făt-Frumos e Dumnezeu,
Care-nvingea tăria celui rău!

Bunicule, tu mă-nvățai un crez:
Spre adevăr într-una să cutez!

Voi ați trecut ca lacrima pe-o geană,
Îmi amintiți de Sfinții din icoană!

LA SĂRBĂTOAREA SA NEMĂRGINITĂ!

Când în durere sufletul se află,
Găsește-i Doamne cumpănă de har,
Să poată trece și-n puterea nopții
Acest năprasnic și adânc hotar!

Oglinda vieții e un lac adânc,
Dar tulbure când răul îl sfâșie
Și câteodată nu mai poți s-ajungi
La cel care ar vrea să te mângâie!

Așează însă punte peste ani,
Peste abisuri pline de ispită,
Ca sufletul s-ajungă din amar
La sărbătoarea sa nemărginită!

CÂNTECE
PENTRU NAȘTEREA LUI CRIST

LA IESLEA CEA SĂRACĂ

Veneau din depărtare la ieslea cea săracă,
Trei crai să se închine acelui prunc născut
De pururea Fecioara Maria. Se-nchinară
Și îi dădură daruri ce le purtau sub scut.
Cu aur și cu smirnă, cu smirnă și tămâie,
Așează-n locul tainic și sfânt tot darul lor,
Și îngerii din ceruri cântau de bucurie,
Iar craii simt că astfel le este mai ușor.
Veniră-n urmă încă păstorii de la stână,
Erau săraci din fire, n-aveau podoabe, flamuri,
Purtau iubirea-n suflet și flori de măr în mână,
Culese-n dimineață din a credinței ramuri.

Și Crist zâmbea serafic acelor ce veneau
Și îngerii din ceruri dumnezeesc cântau!

A NAȘTERII MINUNE

S-a întâmplat de mult de tot,
Poveste-adevărată,
În Bethleem și de atunci,
Ea n-a mai fost uitată!

Când s-a născut sub cerul sfânt,
În iesle ca oricare,
Mesia cel fără-nceput
Și fără-asemănare!

Și noaptea mai senină-a fost
Și mult mai luminoasă,
Pătrunse vestea de Crăciun
În fiecare casă!

Iară noi azi sărbătorim
Cu floarea în cunune
Și sufletului pregătim
A nașterii minune!

PUTEREA COLINDULUI

Stăpânul cu biciul în mână,
Pe sluga-i cu foc o bătea
Și sluga sub pala nebună,
Tăcea resemnat și răbda!

Cum iute trec clipele-n goană
Și anii se scurseră-n zbor,
Stăpânul cu inima stană,
Cu biciul ieșea-nvingător!

Și iată Crăciunul că vine
Cu alba beteală de nea,
Stăpânul trăia tot mai bine
Pe slugă mai rău o bătea!

Dar când pregătit să lovească
Mai crâncen decât până-acum,
Se-aude o voce-ngerească,
Un cânt ce venea de pe drum:
„Stăpâne, e datina veche,
Crăciunul ne bate la uși,
Crăciunul e fără pereche..."

Și fulgii cădeau jucăuși!

Stăpânul tresare și biciul,
Îl zvârle-ntr-un colț părăsit,
Nu-nțeapă acum nici ariciul...
Și sluga se scoală, năimit!

Stăpânul și sluga sunt una,
Crăciunul când bate la uși,
Colindu-mpletise cununa!

Și fulgii cădeau jucăuși!

COLINDUL ÎNSĂ NU PUTEAU SĂ-L FURE!

Seara se lasă și pornește vântul,
Colindătorii începură cântul.

Gerul vestea o dimineață cruntă,
Colindătorii nu se înspăimântă.

Sub pașii lor și neaua e de fier,
Ei se-ncălzesc cu cânt de lerui-ler.

Cumplit e gerul, ei nu poartă chin
Ci cânturi despre pace și senin.

Și porțile pe unde-au colindat,
S-au tot deschis la cântul lor curat.

Colindul lor nu are nici o pată
Ci spune despre vestea minunată
A nașterii din iesle a lui Crist,

Și gerul crește, nimeni nu e trist!

Capătă nuci, covrigi pe neştiute,
Gerul îi prinde iarăşi să-i sărute!

Deodată furii îi opresc în cale:
„Daţi tot ce-aveţi, covrigi şi portocale!"

Şi ei senini nu vor să se-nspăimânte
Ştiind că furii nu puteau să cânte!

Lăsară pentru-o clipă micul cor
Şi le dădură-agoniseala lor.

Furii rânjeau ca lupii din pădure,
Colindul însă nu puteau să-l fure!

Furii se-ncarcă de un greu păcat,
Colindătorii cântă mai bogat!

Steluţe mici privesc la ei din cer
Ei se-ncălzesc cu cânt de lerui-ler!

Geru-i cumplit, ţi se aspreşte faţa,
Copiii cântă „Bună-dimineaţa"!

Poartă senini şi-n pace mai departe,
Colind bătrân şi tânăr fără moarte!

ȘI MOȘ CRĂCIUN I-ATÂT DE FERICIT!

Brăduțul stă în așteptare,
O cetină bogată are,
Doar Moșul trebui să sosească,
Să-l mângâie și-mpodobească!

Și iată, poarta-a scârțâit,
Și Moșul, iată a venit,
Mai mici, mai mari îl înconjoară
Cu suflet cald de primăvară!

Moșul împarte daruri multe,
Dar vrea și cântece s-asculte!

Copiii au format un cor
Și cântă lin, pe legea lor:
„O brad frumos, o brad frumos,
Cu cetina bogată,
Ne ești prieten credincios,
Nu te uităm vreodată..."

Dar bradul este, cum să spun,
Împodobit de Moș Crăciun,
Și corul prinde să doinească,
Pe Moș Crăciun să-l preamărească:
„ Moș Crăciun cu plete sure,
Moș Crăciun cu suflet bun,
Moș Crăciun cu ochi de mure,
Moș din noaptea de ajun..."

Și Moșul pleacă-n grabă mare,
Mai sunt atâți copii în așteptare,
În urma lor brăduțul a-nflorit,
Și Moș Crăciun i-atât de fericit!

CREȘTINI, PACE VOUĂ!

Paștele sfânt, în cer, pe pământ,
Din sfere coboară, cu nimb ne-nfășoară,
Cu dulcele cânt de mândră vioară,
Cu blândul cuvânt,
Cu care învie Iisus pe pământ;
Spre-a fi primăvară
În suflet de rouă:
„Creștini, pace vouă!"

PSALMI

PSALMUL IUBIRII

Să cântăm acea zi de aleasă cunună,
Împletită cu raze de soare și lună,
Mângâieri de lumină în suflete blânde,
Adieri de azur peste zorile mândre,
Să cântăm primăveri cu dulceață în floare,
Prunci și miei răsăriți într-o pură ninsoare,
Să cântăm apoi tot ce e bun și frumos,
Că așa ne-a-nvățat Domnul nostru Hristos:
Cer albastru de vis, lac etern unduios,
Chip senin care știe să cânte,
Păsări în zbor să se-avânte,
Iar urâtul și răul și spaima nebună,
Să se piardă mâncați de vârcolacii din lună!

La sfârșit, în liniștea inimii noastre,
Când vor înflori imnuri în locuri sihastre,
Și numai psalmul iubirii va domni pe pământ,
Va fi și aici ca în cerul cel Sfânt!

PSALM PENTRU LUMINĂ

Când sufletul se află în durere
Şi nu mai ştie gândul ce să facă,
Un întuneric mă înghite parcă
Şi iarna creşte-n suflet fără vrere.

Atunci te chem pe Tine din vecie,
Tu care vii şi morţi ai înviat
Şi-ai dezrobit lumina din neant,
Ca iertătoarea rugă să ne fie.

Ş sufletul îmi scoate din păcat,
Că sunt făcut din aluat de tină,
Voi capăta lumină din Lumină,
De Dumnezeu etern adevărat!

AJUTĂ-MĂ, DOAMNE, SĂ SCAP DE FURTUNĂ!

Furtuna când vine se zbat şi aleargă
Toţi norii şi vântul din urmă-i goneşte,
Ajută-mă Doamne să scap de furtună
Că ea se abate spre-a mieilor turmă,
Cu urlet spăimos se hrăneşte,
Potopul din cer se revarsă şi creşte,
Torentul mai aprig goneşte
Şi fulgere, tunete cerul brăzdează,
Furtuna mai crâncen cutează!

Dar nu mă-ngrozesc de-a furtunilor carte,
De zbuciumul lor ca o trâmbiţă-n noapte,
Ci doar când furtuna în suflet se-adună
Şi-l bântuie norii, şi fulgeră, tună...

Ajută-mă Doamne să scap de furtună!

LINIȘTITU-S-A INIMA NOASTRĂ

Liniștitu-s-a inima noastră,
Nu mai e șoim, nici vulture pleșuv,
Lava fierbintelui ceas de vezuv,
A-nghețat-o solemnul amurg,
Pletele frunzelor s-au risipit prin pădure,
În grădină-s tomnatice flori, parcă sure!

Liniștitu-s-a sufletul, cumpăna cumpenei,
Șoptește un psalm ca un cânt:
„Iartă-mi Doamne la ceasul amurgului,
Ce-am făptuit pe pământ!"

PSALMUL RAIULUI SFÂNT

Psalmodia-voi viața fără moarte,
Ce nu este aicea, pe pământ,
Lumina de-ntuneric se desparte
Și-i doar lumină și e raiul sfânt!

Psalmodia-voi cântecul suprem,
Ce nu este aicea, pe pământ,
Care e-n tot și-n toate câte sunt,
Ce-și are început în raiul sfânt!

Psalmodia-voi apoi cerul sfânt,
Cu rai să se reverse peste fire,
Cu har să se coboare pe pământ,
În cugete, în inimi și-n iubire!

PSALMUL DĂRUIRII

Să te dăruiești înseamnă să iubești,
Să împarți ființa ta cu copiii pe care i-ai zămislit și înflorit,
Cum ai împărțit-o cu florile pe care le uzi când sunt
amenințate de secetă,
Le mângâi și le crești în grădină!

Să te dăruiești înseamnă să împarți pâinea cu cei nevoiași
Și să te simți fericit dacă ei se satură odată cu tine!

Să te dăruiești înseamnă să cânți pentru a bucura pe cei
triști,
Până ce lacrimile lor de suferință se vor preschimba în
lacrimile tale de bucurie!

Să te dăruiești înseamnă să nu trăiești doar pentru tine,
Sădește măcar un pom, prinde un altoi sau croiește o cărare
senină,
Până ce bucuria care țipă în razele soarelui,
Să pătrundă în suflet ca un curcubeu ceresc
Lăudând pe Dumnezeu, cel care a dăruit tuturor oamenilor
facerea lumii!

BISERICA E CASA LUI IISUS!

Mergi la biserică şi te închină,
Biserica e plină de lumină
Şi loc de rugăciune mai presus,
Biserica e Casa lui Iisus!

Sărută minunatele icoane,
Ele nu-s idoli şi nici chip de stane,
Ci jertfa vie ce-au făcut martirii,
În numele credinţei şi iubirii!

Smerit ascultă Sfânta Liturghie,
Ea poartă a lui Dumnezeu făclie
Şi coruri îngereşti ca o minune!
Să nu te-abaţi din mica-ţi rugăciune.

Şi stai smerit cu faţa la Altar,
De-acolo se revarsă Sfântul har,
Aprinde lumânări pentru cei vii
Şi pentru cei plecaţi în veşnicii!

Mergi la biserică de te închină,
Biserica e plină de lumină
Şi loc de rugăciune mai presus,
Biserica e Casa lui Iisus!

FERICIRILE

Fericit acel om simplu, fără gând ascuns şi rău,
Căruia ce-i este-n cuget, scris e şi-n cuvântul său,
Iară ceea ce rosteşte, vorbă limpede şi dreaptă,
Trece iute, neschimbată, pe măsura sa în faptă!

Fericiţi cei ce cu lacrimi spală inima de ură,
Arătând cât sunt de sinceri şi curaţi peste măsură,
Ei din toţi copiii lumii care lacrimi n-or avea,
În încrâncenarea vieţii, singurii s-or mângâia!

Fericiţi cei blânzi din fire ce se-ntrec aşa cu cântul,
Din a omenirii turmă, ei vor moşteni pământul!

Fericiţi flămânzii vieţii, însetaţii de dreptate,
Floarea lor va fi iubirea din a inimii cetate,
Pe altarul sfânt în care îşi cresc fiii şi nepoţii
Şi la masă îngerească se vor sătura cu toţii!

Fericiţi şi milostivii, cei cu suflet omenesc,
Care miluind pe semeni, mila Domnului primesc!

Cei cu inima curată, ce fierbinte e mereu,
Vor avea acea putere de-a vedea pe Dumnezeu!

Fericiți acei ce pacea, neasemuita pace,
O fac pururi să trăiască de o mie ani încoace,
Cei ce luptă ca războaie niciodată a nu fi,
Vor rămâne-n nemurire ai lui Dumnezeu copii!

Prigoniți pentru dreptate, cei cu suflet de lumină,
Vor avea împărăția cea cerească și senină!

Fericiți veți fi aceia și ca toate mai presus,
Dacă-ați fost în astă viață, prigoniți pentru Iisus!

CUPRINS

DRUMUL SPRE LUMINĂ

Rugămu-ne Ţie! 7
Tu scoate-mă din noapte! 8
Rugă în zori 9
Arată-mi, Doamne, drumul spre Lumină! 10
Cu haina Ta să-mi înveşmânţi simţirea! 11
Ci ziua fă-o mai senină! 12
Primeşte-mă în casa Ta, Iisuse! 13
De-am obosit, Tu pasu-mi întăreşte! 14
Rugă sfioasă către Fecioara Maria 15
Rugă pentru calea cea dreaptă 16
Dă-mi, Doamne, lacrimi doar de bucurie! 17
Braţul dă-mi să mă sprijin de Tine! 18
Ce-am risipit, în pace să adun! 19
Când te aşezi la masă! 20
Ca să nu mă înec! 21
Dar arma mea de vis şi apărare! 22
Fereşte-mă de searbăda minciună! 23
În lungul drum al nopţii către zi! 24
Rugă pentru părinţi 25
Ai grijă, Doamne sfânt, de România! 26
Rugă pentru toţi oamenii pământului! 27
Devreme, înger să mă culci! 28
Fereşte-l de furtuna din inimi ce doboară! 29
Tatăl nostru 30

PILDE ȘI POVEȚE PENTRU CEI CE VOR SĂ-NVEȚE

Și zilele îți umple de pace și senin! 35
Te roagă-n orice clipă! 36
Să nu strivești cu sufletul tău 37
Cele zece porunci 38
Cine n-are ochi să vadă! 40
Hotărăște-te, însă! 42
Deșertăciuni 43
Cum ai trăit, atât, cum ai trăit! 44
Doar Dumnezeu nemuritor! 45
Va aduna furtună! 47
Credința 48
Jumătate 49
Îndemnuri creștine 50
Gânduri bune de nutrești! 51
Când iubirea în potir se desface! 52
Solul vremilor senine 53
Un cânt de frați și de surori 54
Darul pâinii 55
Fă-ți semnul crucii! 56
Cuvântul lui Dumnezeu 57
Ca lacrima de mamă dacă ești! 58
Când doar pe tine însuți! 59
Semănătorul e Iisus! 60

CÂNTECE PENTRU SĂRBĂTOAREA SUFLETULUI

Nu, nu vei fi pierdut! 63
Și binele într-una întârzie! 64
Când ești pe marea prinsă în furtună! 65
Ci, scoate-mi, Doamne, sufletul din nor! 66
Într-un senin de gânduri să încap! 67
Învață-mă să cânt! 68
Cântec pentru pace și senin 69

Fă-o izvor deapururi curgător! 70
Mamă-stea! 71
Gânduri pentru bunici 72
La sărbătoarea sa nemărginită! 73

CÂNTECE PENTRU NAȘTEREA LUI CRIST

La ieslea cea săracă 77
A nașterii minune 78
Puterea colindului 79
Colindul, însă, nu puteau să-l fure! 81
Și Moș Crăciun i-atât de fericit! 83
Creștini, pace vouă! 85

PSALMI

Psalmul iubirii 89
Psalm pentru Lumină 90
Ajută-mă, Doamne, să scap de furtună! 91
Liniștitu-s-a inima noastră 92
Psalmul Raiului sfânt 93
Psalmul dăruirii 94
Biserica e Casa lui Iisus 95
Fericirile 96

Cuprinsul 99

Tehnoredactor: TAMI I. TAMAZLICARU

Redactor de carte: MIGDONIA GEORGESCU

Tiparul a fost executat la tipografia editurii

Tehnoredactare computerizată: ROMFEL S.R.L.

PETRE DEMETRU POPESCU

DRUMUL SPRE LUMINĂ